

Sygn. akt II Ka 456/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Sędziowie:	SO Andrzej Wach (spr.) SO Bogdan Górski
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Wierzbicka

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2013 r.

sprawy **N. I.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 158 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 12 czerwca 2013 r. sygn. akt II K 748/12

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 (dwieście) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze

Sygn. akt II Ka 456/13

UZASADNIENIE

N. I. oskarżony został o to, że:

w nocy z 26 na 27 maja 2012 r. w miejscowości B. w powiecie (...) w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami wziął udział w pobiciu T. B., w trakcie którego zadając mu rękami i nogami oraz za pomocą drewnianych sztachet uderzenia w różne części ciała narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, powodując przy tym obrażenia ciała w postaci podbiegnięć krwawych w okolicy czołowej lewej, zausznej lewej, małżowiny usznej lewej, nosa, okolicy jarzmowej lewej, brody i fałdu nosowo-wargowego oraz podbiegnięcia krwawego w okolicy lewego łuku żebrowego, które to obrażenia powodują naruszenie czynności narządów ciała trwający nie dłużej niż 7 dni, działając w ten sposób na szkodę wyżej wymienionego,

tj. o czyn z art. 158 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach w sprawie sygn. akt II K 748/12 **N. I.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 158 § 1 kk skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec N. I. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby, na podstawie art. 73 § 2 kk oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora; zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, określając, że wydatki ponosi Skarb Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżył w całości **obrońca oskarżonego N. I.** i zarzucając mu:

I. błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania (zwłaszcza art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk), który to błąd wyrażał się w przyjęciu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, wskazuje że oskarżony N. I. wziął udział w pobiciu T. B., w trakcie którego zadawał mu ciosy rękami i nogami „oraz za pomocą drewnianych sztachel”, w sytuacji gdy prawidłowo oceniony zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności w postaci wyjaśnień oskarżonego N. I. oraz zeznań przesłuchanych w sprawie świadków w żadnym wypadku nie dawał podstawy do przypisania temu oskarżonemu ekscesu innych uczestników pobicia T. B.,

II. naruszenie prawa materialnego w postaci niezastosowania wobec oskarżonego N. I. instytucji warunkowego umorzenia postępowania z art. 66 kk w sytuacji gdy w sprawie zachodziły podstawy do skorzystania z powyższej regulacji.

Stawiając powyższe zarzuty autor apelacji wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe umorzenie postępowania wobec N. I. na zasadach i warunkach zgłoszonych w toku przewodu sądowego przed Sądem I instancji, ewentualnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest oczywiście bezzasadną i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy nie znalazł jakichkolwiek powodów do uznania za trafny pierwszego z postawionych w niej zarzutów tj. błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji. W literaturze i orzecznictwie panuje jednoznaczny pogląd zawarty choćby w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1975 r. w sprawie II Kr 355/74 publ. OSNPG 21975 z. 9 poz. 84, że: „..... Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych...”

Tymczasem w realiach niniejszej sprawy należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy w Siedlcach prawidłowo i dość wnikliwie przeprowadził postępowanie dowodowe, a zgromadzony materiał dowodowy poddał należytej analizie i ocenie, czemu dał wyraz w pisemnych motywach wyroków. W szczególności dość jasno i wystarczająco obszernie w pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, dlaczego w znacznej części nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego jak i zeznaniom świadków M. C., P. B. czy K. P., którzy zostali prawomocnie skazani za współsprawstwo od zarzucanego N. I. przestępstwa, obdarzając jednocześnie wiarą zeznania pokrzywdzonego. Argumentacja w tym zakresie wydaje się przekonująca i nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów. Sąd logicznie i przekonująco wyjaśnił także, dlaczego, przyjął, że sprawcy dokonali pobicia pokrzywdzonego także przy użyciu drewnianych sztachel. Z zeznań T. B. (k.70) wynikało wprost, że sam oskarżony N. I. miał w ręku taki przedmiot, Sąd jednak potraktował zeznania pokrzywdzonego z dużą ostrożnością, przyjmując, że mogą one służyć jedynie dla odtworzenia zarysów przedmiotowego zajścia, stąd oskarżonemu przypisany został występki z art. 158 § 1 kk a nie z art. 159 kk.

Także drugi zarzut postawiony w apelacji należało uznać za chybiony. Po pierwsze należy wskazać, że nawet uznając, że w sprawie zachodziły przesłanki do zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania opisane w przepisie art. 66 § 1 kk, to zastosowanie tejże instytucji jest uprawnieniem, a nie obowiązkiem Sądu, zatem nie może być mowy o obrazie prawa materialnego. Niezależnie od powyższej uwagi natury ogólnej należy wskazać, że w ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku trafnie wskazał elementy, które zadecydowały o takiej a nie innej ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu N. I.. Sąd Okręgowy w Siedlcach po analizie wszystkich okoliczności sprawy także doszedł do wniosku, że zarówno stopnia winy oskarżonego jak i stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu nie sposób uznać za nieznaczny, skoro oskarżony wspólnie z innymi osobami dopuścił się aktu agresji na starszego schorowanego mężczyznę, praktycznie bez żadnego powodu. W tych okolicznościach sam fakt dotychczasowej niekaralności oskarżonego, który jest osobą bardzo młodą i w dacie zdarzenia miał zaledwie 17 lat nie może być okolicznością determinującą zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania.

Z tych względów, wobec ni zasadności zarzutów apelacyjnych, oraz niestwierdzenia bezwzględnych orzeczono jak w wyroku. Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego wydano na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.